

HỒI THỨ BA MƯƠI SÁU MỘT CUỘC SO TÀI

Thiên Âm Lão Nhân bèn đem mọi việc xảy ra từ nãy đến giờ, nói lại sơ lược cho Thích Đình Nhạn nghe. Thích Đình Nhạn cười lạnh lùng không nói gì cả.

Giọng cười nhạt của Huyết Kiệu Chủ Nhân lại vang lên :

- Hội trưởng, ông có dám gỡ chiếc mặt nạ ra không?
- Bản Hội trưởng chẳng dám làm trái lại với giáo điều, xin bỏ lỗi cho về chỗ không tuân lệnh được. Nhưng nếu Huyết Kiệu Chủ Nhân chưa chịu phục, bản Hội trưởng là người có đủ điều kiện để xưng Vương thì cũng có nghĩa là hoài nghi võ công của bản Hội trưởng...
- Đúng thế !
- Như vậy là Huyết Kiệu Chủ Nhân có ý muốn thử?
- Đúng như vậy !...

Tiếng “Vay” chưa dứt, thì một luồng gió đã cuốn tới, tức thì chiếc kiệu màu đỏ ấy đã bay xẹt đến trước mặt thần điện. Giọng nói lạnh như băng của Huyết Kiệu Chủ Nhân lại vang lên :

- Hội trưởng, ông có dám đi một vòng chung quanh chiếc Huyết Kiệu của tôi không?
- Việc ấy có chi lại không dám?
- Nếu Hội trưởng có thể đi một vòng chung quanh chiếc Huyết Kiệu của tôi, mà an toàn trở về thần điện được, thì từ nay về sau tôi sẽ không khi nào can thiệp đến việc riêng của quý hội nữa !

Hội trưởng Ngân Diện Hội cất tiếng cười ngạo nghễ, rồi đưa chân bước chậm rãi đi thẳng về phía chiếc Huyết Kiệu.

Không khí chung quanh do đó bỗng nhiên trở thành căng thẳng vô cùng. Hai nhân vật thần bí và gieo rắc khủng bố ấy, đang đứng trước một tình trạng sẵn sàng choảng nhau.

Không khí trong cả gian phòng ngột ngạt và im lặng như một cõi chết.

Bỗng nhiên, giữa lúc không khí đang căng thẳng nặng nề ấy, thì có một bàn tay bất thần từ phía sau đặt lên vai của Thích Đình Nhạn.

Thích Đình Nhạn không khỏi giật mình kinh hãi, quay mặt lại nhìn, thấy đấy là một người che mặt. Chàng đang định quát hỏi, thì người che mặt ấy đã lên tiếng nói trước :

- Thích Đình Nhạn, người đã gây ra họa to rồi !

Người che mặt ấy đặt bàn tay lên vai Thích Đình Nhạn một cách đột ngột, vốn đã làm cho chàng phải thâm kinh hãi rồi, giờ đây nghe đối phương nói như vậy, chàng lại càng cảm thấy ớn lạnh cả tâm can, hỏi rằng :

- Họa ấy từ đâu mà ra?

- Có phải người đã yêu Hứa Trân không?

Thích Đình Nạn nghe câu hỏi của người che mặt ấy, thì trong lòng không khỏi cảm thấy buồn bã. Chàng gật đầu rồi nói :

- Phải ! Tôi yêu cô ấy...Nhưng...

- Người tưởng rằng cô gái áo trắng có chồng ở trong cánh rừng đào nọ là Hứa Trân phải không?

Thích Đình Nạn nghe hỏi thế, thì quả tim suýt nữa nhảy tung ra ngoài lồng ngực, buột miệng hỏi lại :

- Vậy có lý nào cô gái ấy không phải là Hứa Trân sao?

- Đúng thế, cô ấy không phải là Hứa Trân thật sự đâu, mà có thể là viên Tổng giám của Ngân Diện Hội, tức Người Mặt Bạc có thân hình bé nhỏ xinh xắn đang ngồi ở phía trái kia !

Thích Đình Nạn mặt không khỏi biến sắc, nói :

- Không, việc ấy không thể nào có như vậy được !

Người che mặt nói :

- Nếu có thể gỡ chiếc mặt nạ bạc của viên Tổng giám ấy đi thì những bí ẩn chung quanh Hứa Trân có thể giải đáp minh bạch được cả !

Thích Đình Nạn bỗng cất tiếng cười to như điên dại, rung chuyển cả mái ngói. Chuỗi cười ấy của chàng thực chẳng khác nào tiếng sấm nổ giữa trưa, khiến mấy trăm anh hùng võ lâm và môn nhân của Ngân Diện Hội thấy đều sợ hãi.

Lúc ấy, Hội trưởng Ngân Diện Hội đã bước đến trước chiếc Huyết Kiệu, bỗng nghe tiếng cười to của Thích Đình Nạn, nên bất giác dừng chân lại.

Thích Đình Nạn bỗng đứng phắt dậy, quát rằng :

- Hội trưởng, Thích Đình Nạn muốn lãnh giáo ít thế võ tuyệt nghệ của ông, đồng thời gỡ chiếc mặt nạ của ông xuống để bao nhiêu bằng hữu võ lâm có dịp nhìn thấy chân diện mục của Võ Lâm Chi Thân Trần Đế !

Nói dứt lời, chàng liền lao thẳng người đến phía Hội trưởng Ngân Diện Hội.

Cái lao người ấy của chàng, nhanh nhẹn đến mức ai nhìn thấy cũng đều kinh hãi.

Hội trưởng Ngân Diện Hội khẽ bước lùi nửa bước. Trong khi đó, thì Thích Đình Nạn đã đứng sững trước mặt y rồi.

Không khí trong gian phòng, mỗi lúc càng thêm căng thẳng, càng thêm ngột ngạt...

Trong khi Hội trưởng Ngân Diện Hội định lên tiếng trả lời câu nói của Thích Đình Nạn, thì trong đám đông bỗng có người kinh ngạc hỏi rằng :

- Cái chi?...Ông ấy là Võ Lâm Chi Thân?...

Câu hỏi đầy kinh ngạc đó đã làm cho tình trạng trong gian phòng mất hẳn sự nghiêm trang, và bắt đầu rối loạn. Thiên Âm Lão Nhân, Phong Trần Cuồng Khách

đều cùng đứng cả lên.

Hội trưởng Ngân Diện Hội cất tiếng cười lạnh lùng nói :

- Dù tôi có phải là Võ Lâm Chi Thân Trần Đế hay không, Độc Nhãn Hắc Lang người nên chấm dứt những sự tò mò ấy là hay hơn !

Thích Đình Nhạn cười nhạt nói :

- Hội trưởng, nếu ông muốn tôi không can dự đến việc của ông, thì ngoại trừ trong trường hợp ông bằng lòng trao Truy Hồn Kiếm Khách cho tôi, thì tôi mới có thể để yên cho ông được !

- Còn nếu ta không bằng lòng đưa ra thì sao?

- Ha ha...thì tôi sẽ phá sập gian Tụ Võ Đường này của ông cho ông xem !

- Ta e rằng người không thể làm được như vậy !

- Nếu thế thì ông để thử xem cho biết !

Không khí đã căng thẳng đến mức tối đa, Hội trưởng Ngân Diện Hội cười lạnh lùng nói :

- Độc Nhãn Hắc Lang, người chưa đi vào thực tế thì chưa chịu phục. Nay, ta đứng yên ở đây, nếu đánh trúng ngực ta, thì ta chịu thua người đó !

Lời nói ấy của Hội trưởng Ngân Diện Hội vừa thốt ra, đã làm cho mọi người có mặt ở trong gian phòng phải đều kinh hãi. Vì tuy mọi người đều biết võ công của ông ta hết sức cao cường, nhưng không ai có thể tin được rằng, Thích Đình Nhạn lại không thể đánh trúng được ông ta.

Thích Đình Nhạn to tiếng cười :

- Nếu ông thua thì sao?

- Tùy người định đoạt !

- Ông không hối hận chứ?

Hội trưởng Ngân Diện Hội cất tiếng cười ngất như điên :

- Việc ấy người hãy yên lòng !

Thích Đình Nhạn gật đầu, rồi từ từ đưa cao cánh tay mặt lên...

Nhưng ngay lúc ấy bỗng Huyết Kiệu Chủ Nhân lạnh lùng quát :

- Thích Đình Nhạn, người hãy bước lui đi !

Thích Đình Nhạn sửng sốt nói :

- Tại sao thế?

- Trận này phải để ta tỷ thí với Hội trưởng, người đến sau không thể lẩn lút như thế được !

Thích Đình Nhạn cười tự nhiên, đáp :

- Cũng được !

Nói đoạn, chàng từ từ bước tránh qua một bên. Chàng đưa tia mắt nhìn đăm đăm

vào Người Mặt Bạc có thân hình bé nhỏ xinh xắn ngồi ở cạnh phía trái bàn hương án, tức nhiên Tổng giám của Ngân Diện Hội.

Quả tim của chàng không ngớt nhảy đập mạnh. Nhưng Tổng giám này có thực phải là Hứa Trân không? Cô gái mà chàng đã gặp trong cánh rừng đào, lại là một cô gái khác nữa?

Đấy là một việc rất có thể, vì chàng đã nhận thức được thái độ khác nhau giữa hai con người Hứa Trân ấy !

Trong lòng chàng không ngớt băn khoăn và ngờ vực. Vì việc ấy đâu phải không thể không có được.

Giờ đây, chàng thấy rằng chỉ cần gỡ được chiếc mặt nạ của viên Tổng giám kia xuống thì mọi nghi vấn sẽ được giải bày minh bạch tất cả.

Nghĩ thế, nên chàng sức nhớ đến sự thay đổi thái độ của Hứa Trân. Đứng trước việc chàng bị môn nhân của Ngân Diện Hội uy hiếp, buộc phải chạy vào Tử Vong Lâm.

Chàng nhận thấy rằng tất cả những sự thay đổi thái độ của Hứa Trân lúc ấy, không phải là do một chứng bệnh thần kinh, mà chính là có người dùng thuật Truyền Âm Nhập Mật để nói chuyện với nàng, bắt nàng tìm cách lấy mười sáu quân cờ của chàng đang giữ trong người.

Nghĩ đến đây, lòng chàng không khỏi hoang mang buồn rầu. Chàng không biết mình đã yêu một cô gái như thế nào. Do đó, chàng lại chợt nhớ đến Bạch Dung, một người con gái đã tha thiết yêu chàng. Nàng đã bị Ngân Diện Hội bắt đi, không rõ giờ đây đang ở nơi nào?

Trong lúc Thích Đình Nhạn đang trầm ngâm nghĩ ngợi, thì Hội trưởng Ngân Diện Hội đã cất tiếng cười ngạo nghễ, nói :

- Huyết Kiệu Chủ Nhân nếu đã có hứng như vậy, thì chớ nói chi đi quanh một vòng, mà dù có đi quanh mười vòng đi nữa, bản Hội trưởng cũng nhất định thử cho biết !

Thốt nhiên, có một bóng người bay thoát đến, tức thì viên Phó Hội trưởng Ngân Diện Hội đã đáp nhẹ nhàng xuống bên cạnh người Hội trưởng, nói rằng :

- Hội trưởng là người trưởng thượng của một môn phái, vậy trận này hãy để cho tôi đối phó được rồi !

Hội trưởng Ngân Diện Hội nói :

- Cũng được, cũng được ! Nhưng ngài nên biết là nếu ngài bị bại...

- Nếu thế, cấp dưới sẵn sàng lấy cái chết để đền tội !

-Ồ ! Như thế là tốt lắm !

Huyết Kiệu Chủ Nhân cười nhạt nói :

- Hội trưởng, các ông có thể lấy trận đấu này để đánh cuộc chăng? Nếu trong trường hợp Phó Hội trưởng bị chiến bại, thì ta buộc một điều kiện duy nhất là tất cả môn nhân Ngân Diện Hội có mặt ở đây đều phải gỡ mặt nạ xuống được không?

- Còn nếu trường hợp bà bại thì sao?
- Thì tôi sẵn lòng cho các ông biết tôi là ai?
- Được lắm !

Huyết Kiệu Chủ Nhân cất giọng lạnh lùng nói :

- Nay Phó Hội trưởng, nếu ông có thể đi một vòng chung quanh chiếc Huyết Kiệu của tôi, rồi trở về thần điện an toàn, tôi là người thua cuộc đó !

Phó Hội trưởng Ngân Diện Hội cất tiếng cười lạnh lùng, rồi đưa chân bước từ phía mặt khởi đầu đi vòng qua phía trái.

Mấy trăm cặp mắt sáng ngời của tất cả mọi người trong phòng đều đổ dồn vào người của Phó Hội trưởng Ngân Diện Hội. Vì một trò chơi đầy lý thú đã bắt đầu khai diễn.

Bước chân của Phó Hội trưởng chạm trên đất nghe ào ào...

Không khí trong gian phòng im lặng như một cõi chết...

Phó Hội trưởng Ngân Diện Hội chậm rãi bước tới. Hắn đã đi đến phía sau chiếc Huyết Kiệu...rồi vòng ra phía trái...đồng thời, bước từng bước một tiếp tục đi tới...

Bỗng nhiên, Phó Hội trưởng Ngân Diện Hội bất ngờ dừng chân đứng lại trong giây lát, rồi lại tiếp tục bước tới nữa. Qua cử chỉ ấy, mọi người có mặt trong gian phòng đều trông thấy, và không khỏi tự hỏi thầm rằng :

- Hắn ta định giở trò chi thế?

Chỉ trong chớp mắt là Phó Hội trưởng Ngân Diện Hội đã đi vòng quanh chiếc Huyết Kiệu, rồi bắt đầu bước từng bước một đi thẳng trở lại thần điện.

Tất cả quần hùng có mặt trong gian phòng đều kinh hãi buột miệng kêu lên :

- Huyết Kiệu Chủ Nhân đã thua rồi !...
- Thua rồi ? Huyết Kiệu Chủ Nhân đã thua rồi?...

Giữa lúc tiếng la kinh ngạc của quần hùng chưa dứt, viên Phó Hội trưởng Ngân Diện Hội đã đưa chân bước tới bậc tam cấp, đồng thời vụt kêu to lên một tiếng rồi ngã lăn quay xuống đất.

Cả gian phòng ai nấy đều buột miệng ô lên một tiếng kinh ngạc.

Sao có chuyện lạ lùng như thế?

Lại có tiếng người kinh hãi kêu to lên :

- Huyết Kiệu Chủ Nhân đã thắng rồi !
- Thắng rồi? Huyết Kiệu Chủ Nhân đã thắng rồi?...

Hội trưởng Ngân Diện Hội bỗng rung mình, rồi cất tiếng lạnh lùng cười dài, nói :

- Quả Huyết Kiệu Chủ Nhân danh bất hư truyền, trận này xem như đã huê !

Như thế là huê? Căn cứ vào đâu có thể nói là huê? Trò chơi đầy lý thú và cũng hết sức tuyệt luân này chỉ kết thúc như thế hay sao? Có lý nào Huyết Kiệu Chủ Nhân đã bị thương rồi?

Thích Đình Nạn đưa mắt nhìn lên, mặt không khỏi biến sắc. Vì chàng thấy có máu tươi, từ bên cạnh chiếc Huyết Kiệu đang nhỏ xuống đất.

Đúng thế, trận đấu này xem như đã huê nhau, vì Huyết Kiệu Chủ Nhân và Phó Hội trưởng Ngân Diện Hội đều đồng thảm bại như nhau.

Lúc ấy, bỗng nghe có tiếng nói hào hển của Huyết Kiệu Chủ Nhân :

- Này Mẫn...chúng ta đi !

Cô gái áo xanh cất giọng lạnh lùng cười dài :

- Hội trưởng, trận đấu này xem như đã huê !

Nói đoạn nàng đưa mắt nhìn về phía hai cô gái khiêng kiệu, nói :

- Đi !

Tiếng “Đi” vừa ra khỏi miệng, hai cô ty nữ khiêng không đã nhất bổng chiếc kiệu lên, chạy bay ra khỏi Tự Võ Đường, chỉ trong thoáng chốc là mất hút.

Huyết Kiệu Chủ Nhân đã chịu bỏ đi thật sự rồi hay sao?

Phong Trần Cuồng Khách từ từ thở ra một hơi dài nhẹ nhõm. Giờ đây, không cần biết Huyết Kiệu Chủ Nhân có phải là Lê Thái Hoa hay không, nhưng tối thiểu ông cũng được một thời gian yên ổn ngắn.

Huyết Kiệu Chủ Nhân chỉ có thể đánh huê với Phó Hội trưởng Ngân Diện Hội, thực đã làm cho trên một trăm anh hùng võ lâm có mặt ở trong gian phòng đều không khỏi kinh ngạc. Nhưng đứng trước tình trạng này, chỉ có Hội trưởng Ngân Diện Hội là thâm hiểu rõ, nếu là vừa rồi chính ông ta đích thân ra tay tất sẽ có bề thủ hòa như vậy!

Bởi thế, ông liền cười nhạt, rồi móc ra một viên thuốc bỏ vào miệng viên Phó Hội trưởng, đồng thời ra lệnh cho môn nhân khiên Phó Hội trưởng vào hậu điện.

Trong khi ấy, Thích Đình Nạn đưa chân bước tới, cất tiếng cười ngạo nghễ nói :

- Hội trưởng, trận đấu này đã đến phiên tôi với ông rồi đấy !

Lúc ấy sắc mặt của Thích Đình Nạn đã đằng đằng sát khí, chàng định rằng dù cho thắng hay bại, thì cũng phải sử dụng đến Ngũ Độc Lân Hỏa Đạn của Hãm Địa Vương đã trao cho chàng. Chàng đã có ý làm cho nổ tung cái gian Tự Võ Đường này.

Nhưng, sở dĩ chàng chưa hành động vội là vì chàng muốn tìm cách để hiểu rõ viên Tổng giám Ngân Diện Hội này có phải thực đúng là Hứa Trân, người con gái mà chàng đang chân thành yêu thương ấy hay không?

Hội trưởng Ngân Diện Hội cất tiếng cười nhạt, nói :

- Tốt lắm, ta vẫn giữ nguyên lời nói khi nãy, là nếu người có thể đánh trúng được ta một chưởng, thì ta sẽ chịu thua người đó !

Thích Đình Nạn cất tiếng cười ngạo nghễ, rồi bất thần tràn tới ba bước, từ từ đưa cao cánh tay mặt lên...

Thốt nhiên, viên Tổng giám Ngân Diện Hội, lao mình bay thoát đến, nói :

- Hội trưởng, trận đấu này hãy nhường lại cho đệ tử phải hơn !

Thích Đình Nạn biến sắc mặt, hỏi :

- Người muốn tìm cái chết hả?
- Việc ấy cũng vị tất đúng như người hiểu !

Trong khi đó, Hội trưởng Ngân Diện Hội đã từ từ bước tránh sang một bên. Thích Đình Nhạn bèn khế quát :

- Ta phải gỡ chiếc mặt nạ bạc của ra, để cho mọi người được biết người là ai?

Câu nói vừa dứt thì chàng liền vung chưởng quét mạnh ra.

Võ công của Thích Đình Nhạn lúc bấy giờ đã khác hẳn dạo trước nhiều lắm. Thế chưởng của chàng vừa quét qua, bề ngoài xem như nhẹ nhàng hơi hột, nhưng thực tế thì lại mạnh mẽ vô cùng.

Viên Tổng giám Ngân Diện Hội cũng nhanh nhẹn vung tay mặt lên phản công trả lại. Nhưng Thích Đình Nhạn đã kịp thời sử dụng U Linh Bộ Pháp lách mình tránh khỏi. Đồng thời, chàng dùng thế Tinh Thiên Phích Lịch quét thẳng trở ra...

Thế võ ấy, ngầm chứa không biết bao nhiêu là sự biến hóa. Bởi thế, chưởng lực của Thích Đình Nhạn vừa công ra, chẳng những đã khiến cho Hội trưởng Ngân Diện Hội phải kinh hoàng, mà ngay đến Thiên Âm Lão Nhân, Phong Trần Cuồng Khách cũng phải biến hẳn sắc mặt.

Võ công của chàng thực đã vượt ra ngoài sự dự liệu của bao nhiêu nhân vật võ lâm có mặt ở đây.

Sau một tiếng nổ “Ầm” thực to, hai bóng người liền bị dội tung ra xa. Thích Đình Nhạn loạng choạng bước lui ba bốn bước. Trong khi đó, viên Tổng giám Ngân Diện Hội đã bị hất tung ra sau trên mười bước...

Sau khi Thích Đình Nhạn đứng vững đôi chân trở lại, liền cất tiếng cười ngất, nói:

- Quả là chưởng lực tuyệt diệu !

Dứt lời, chàng lại bước từng bước một tiến thẳng về phía đối phương.

Không khí trong gian phòng vì thế hết sức căng thẳng. Qua một chưởng vừa rồi, xem ra võ công của viên Tổng giám ấy còn sút kém hơn chàng một bậc.

Viên Tổng giám cười nhạt, nói :

- Người cũng không phải kém !

Thích Đình Nhạn gầm lên như điên :

- Cô là ai thế?
- Trên chiếc mặt nạ của ta đã có viết rõ ràng chức vụ ta kia mà...?
- Cô có thực không chịu nói hay chăng?
- Tôi phải nói gì chứ?
- Nói rõ cô là ai?
- Tôi là Tổng giám của Ngân Diện Hội !

Thích Đình Nhạn gầm lên một tiếng như cuồng dại, rồi lao thẳng người tới vung

chưởng đánh ra hai thế võ nghe vun vút.

Tính hung tợn rùng rú của Thích Đình Nhạn đã nổi lên, nên trông chàng như một con hổ dữ, chỉ trong chớp mắt là đã công vào địch năm chưởng.

Viên Tổng giám của Ngân Diện Hội vì thế đã bị đẩy lui hơn mười bước.

Thiên Âm Lão Nhân buột miệng nói :

- Xem ra con sói này có lẽ đã được cái may chi trong cái rủi vừa qua rồi...

Thiên Âm Lão Nhân khi ấy bỗng chợt nhận thấy bên cạnh mình đã xuất hiện một người che mặt, thì không khỏi ít nhiều sững sốt, nói :

- Ông bạn...

Người che mặt cười nhạt, ngắt lời :

- Có phải muốn biết tôi là ai chăng?

- Chính tôi có ý đó !

- Tôi thấy không cần chi phải hỏi, thực ra thì ông phải biết tôi là ai rồi...!

Thiên Âm Lão Nhân, Phong Trần Cuồng Khách, và người áo vàng nghe thế đều kinh ngạc. Người che mặt ấy là ai? Nhất thời họ đều không làm sao đoán ra được.

Thiên Âm Lão Nhân đưa mắt nhìn thẳng ra giữa gian phòng, trong khi Phong Trần Cuồng Khách biến hẳn sắc mặt, buột miệng nói :

- Đây là...Tá Thiên Phích Lịch Chưởng của Tá Thiên Vương chứ gì?

Thiên Âm Lão Nhân cũng biến sắc nói :

- Có lý nào...nó đã gặp Tam Võ Vương rồi...?

Câu nói của ông chưa dứt, bỗng nghe một tiếng ủa to, rồi thấy viên Tổng giám Ngân Diện Hội bước loạng choạng thối lui ra sau, miệng trào máu tươi té lăn ra đất.

Thích Đình Nhạn cũng bước lui ba bốn bước, sắc mặt tái nhợt hẳn.

Liên đó, chàng liền cất tiếng cười lạnh lùng, rồi nhanh nhẹn tràn về phía viên Tổng giám thò tay chụp lấy chiếc mặt nạ của cô ta...

Thế chụp của Thích Đình Nhạn, thực nhanh nhẹn đến nỗi không ai có thể nhìn thấy rõ được.

Khi ấy, bỗng nghe Hội trưởng Ngân Diện Hội bất thần cất tiếng lạnh lùng quát :

- Hãy lùi lại...!

Tiếng quát chưa dứt, lão ta đã vung tay mặt lên quét ra. Thích Đình Nhạn bị luồng chưởng phong ấy xô mạnh trở về.

Vietkiem.com